

Enkle tanker om å gå utenom

Det heter at en god vare selger seg selv. En forretningsmann som i blåøyet optimisme bygger sin karriere på blind tiltro til dette ord-taket, må likevel regne med å bli betraktet som en undermåler på salgsteknikkens område, der reklame er et selvsagt faktum.

Gjennom disse linjer vil jeg ikke alene unnlate å anbefale de rødmalte stier; men til og med gå et skritt videre. Ja, bokstavelig talt *mange* skritt videre, — gjennom en oppfordring til å forlate allfar-stien og finne veien til nye inntrykk, opplevelser og gleder.

Det hersker stort sett enighet om at de psykiske skader en kan pådra seg gjennom daglig omgang med for mange og for travle medmennesker kan repareres ved ro og isolasjon, en slags mental karantene. «Søk ut i naturen og slapp av» er en rimelig og vel-smakende medisin.

Smak og behag skal en forresten ikke diskutere. Enkelte liker den store ensomheten i fjellet, vi kjenner godt den ensomme ulven på de frie vidder som tar en 2—3 dagsmarsjer i slengen. Barskingen med hår på brystet og rimfrost i skjegget er ikke så sjelden; han som tar en snartur opp på nærmeste tind mellom middag og kaffe, hugger hull i isen til en avrivning og sover med stein på brystet om natta. — For å styrke pusten!

Andre liker å gå i flokk og følge, slentre langs stien og ha en hyggelig samtale gående. — Skifte gear i motbakke og krydre turen med diverse kaffe-, bade-, sole- og røykepauser.

Hvorfor ikke dyrke ensomheten, — eventuelt andres hyggelige selskap —, utenfor allfarvei? Riktignok fører vardet vei som regel raskest til målet, men den «rødmalte» stien er i grunnen bare et ledd i sikkerhetstjenesten i fjellet.

Kan hende turen blir en time lenger — eller to, men hva gjør vel det? Det oppveies til fulle av den gleden du får av nye inntrykk og opplevelser.

Kanskje du finner det tjernet der ørreten står i kø og venter på sluken din.

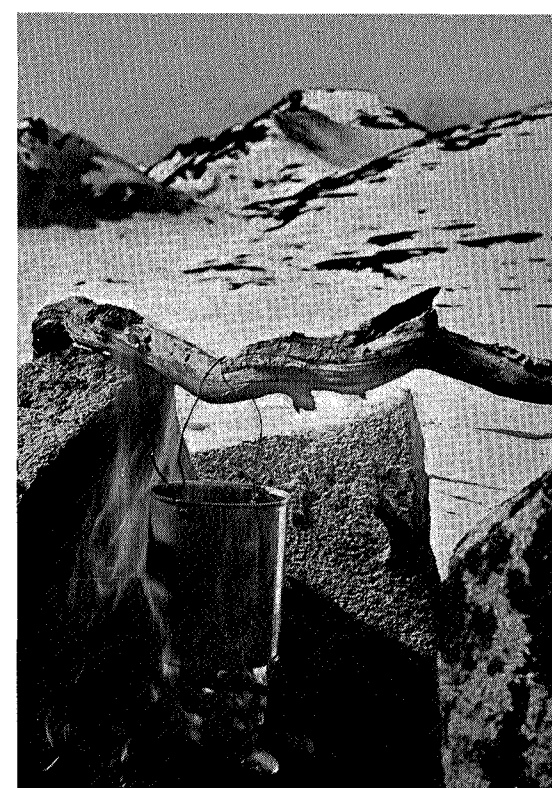
Kanskje du finner en forlatt og falleferdig seter og opplever den underlige følelsen av å bli rykket halvt hundre år tilbake i tiden.

For du kan vanskelig unngå å spørre deg selv: «Gad vite hvordan livet artet seg her i gammel tid?», — og spørsmålet vil føre deg og tankene dine tilbake til en romantisk og fredsommelig tid. På en forlatt gård «i Trøndelag etsteds» fant jeg for en tid siden en gulnet utgave av en lærebok i engelsk, utgitt i Wisconsin og beregnet på emigranter fra Norge. Det ga en underlig stemning å stå i den forlatte stuen og bla i den gamle boken.

Kanskje du kommer i trollskog — ja, kanskje du møter huldra også. En kan aldri vite.

Til alle disse «kanskje'r» vil pessimisten føye sine: Kanskje du brekker et ben og blir uten hjelp. Kanskje du tuller deg bort i et håpløst terreng. Kanskje du blir tatt av et ras. Kanskje du drukner. O.s.v.

Det er selvsagt riktig alt dette, — jeg vet ikke annet å stå imot med enn ordtaket: «En må lære å krabbe før en kan lære å gå.» Men hvorfor ikke prøve å slippe taket i lekegrinda; d.v.s. stier og varder, neste gang fjellet lokker?

Mal apropos og post scriptum:

Ruteinspektøren har rødlakkert ruta fra Nerskogen til Jøldalshytta, lagt opp en ny rute fra Ås i Tydal over Svensklægertjern til Nøsteråen — og pusset opp en del ruter i Vestre Trollheimen. Dette var rapporten for 1961.

ERLING MYRHOLT

Nytt land i vest — Ytre Snillfjord

Da vegen frå Våvatnet til Ytre Snillfjorden vart opna for nokre år sidan, opna det seg samtidig eit nytt land for fjord- og fjellturistar. Ein bilveg fører no til Forra i Ytre Snillfjorden, og med dette har helgaturistane fått eit nytt område å boltre seg på.

Og for eit område!

Denne grenda og dette fjord- og fjellandskapet har vori så avstengt at det er ikkje mange som veit kva for eit Eldorado vi har her nett utanfor stuedøra til Trondheim. Jamvel *namnet* Snillfjorden er ukjent for mange, og eg råkar støtt på folk som ikkje har peiling på *kor* denne fjorden er.

Du kan velja to bilvegar når du kjem til Orkanger. Du kan ta av til høgre over Orkla til Gjølme, og så svinge opp Skjenalddalen attmed vegskiltet Snøsen. Eller du kan køyra til Fannrem, over Forve bru, opp Hemnevegen til Ødynhaug og her svinge av ved vegskiltet Krokstadøra. Dei to vegane møtest attmed nerenden av Gangåsvatnet (Snøsen). Vegen om Gjølme er omlag 5 km kortare enn den andre. Frå Snøsen er det ei mil opp til vegdelet ved Våvatnet. Vegen til Ytre Snillfjord tek da av til venstre, medan vegen beint fram går til Krokstadøra (Snillfjordbotnen) og Berg og Melvatnet (Slørdalsvegen). Attmed Våvatnet er du straks på høgfjellet, enda om det ikkje er så høgt over havet (350 m). I aust har du no Songli-terrengget, som er mykje omtala, men lite kjent av vanlege vandrarar.

Tek du vegen til Ytre Snillfjorden, kjem du først utover Langlidalen, med myrdrag opp i mot Omnfjellet (830 m) på sørsida og ei triveleg bjørkli på nordsida. Her var det slåttemark for ikkje mange